

พระราชกฤษฎีกา
เงินสวัสดิการเกี่ยวกับเบี้ยก้นดว
พ.ศ. ๒๕๒๐

ภูมิพลอดุลยเดช บ.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐
เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงิน วิธีการ
เบิกจ่ายและอัตราการจ่ายเงินสวัสดิการเกี่ยวกับเบี้ยก้นดว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการกำหนด

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับเบี้ยกัณดาร พ.ศ. ๒๕๒๐”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชกฤษฎีกานี้

“เบี้ยกัณดาร” หมายความว่า เงินที่จ่ายช่วยเหลือข้าราชการและลูกจ้างประจำ เนื่องจากการปฏิบัติราชการประจำในท้องที่กัณดาร

“ท้องที่กัณดาร” หมายความว่า ท้องที่ซึ่งกระทรวงการคลังประกาศกำหนดให้เป็นท้องที่กัณดารตามมาตรา ๕

“เงินเดือน” หมายความว่า รววมถึงเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชาและเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะด้วย

มาตรา ๔ การจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินสวัสดิการเกี่ยวกับเบี้ยกัณดารให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และอัตราการจ่ายตามพระราชกฤษฎีกานี้

การเบิกและจ่ายเบิยกันดาร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๕ ให้กระทรวงการคลังประกาศกำหนดท้องที่ใดเป็นท้องที่กันดาร โดยร่วมพิจารณาด้วยส่วนราชการที่เกี่ยวข้องตามหลักเกณฑ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) มีทางคมนาคมไม่สะดวก

(๒) ไม่มีรถยนต์หรือรถยนต์โดยสารไปมาได้ตลอดปี

(๓) มีโรคภัยไข้เจ็บชุกชุม

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้กระทรวงการคลังกระทำภายในระยะเวลาทุกสามปี

มาตรา ๖ ข้าราชการหรือลูกจ้างประจำซึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากเงินงบประมาณรายจ่ายและได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติราชการประจำอยู่ในท้องที่กันดาร หรือได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการในลักษณะประจำตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนดอยู่ในท้องที่กันดาร ให้มีสิทธิได้รับเบิยกันดารในอัตราร้อยละสิบของเงินเดือนหรือค่าจ้างรายเดือนที่ได้รับจริง แต่ไม่น้อยกว่าเดือนละสองร้อยบาท

ผู้ได้รับเบิยกันดารตามวรรคหนึ่ง ไม่มีสิทธิได้รับค่าเบิย

เลี้ยงเดินทางตามกฎหมายว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในระหว่างที่ปฏิบัติราชการในท้องที่กัณดาร เว้นแต่ค่าเบี่ยงเลี้ยงเดินทางในระหว่างเดินทางไปปฏิบัติราชการในท้องที่กัณดาร

มาตรา ๗ ข้าราชการหรือลูกจ้างประจำซึ่งมีสิทธิได้รับเบี้ยกัณดารตามมาตรา ๖ หากได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการหรือไปรักษาราชการแทน หรือได้รับอนุญาตให้ไปศึกษา ฝึกอบรม หรือดูงาน นอกท้องที่กัณดารเกินสิบห้าวัน ไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยกัณดารสำหรับระยะเวลาที่เกินสิบห้าวันนั้น

มาตรา ๘ บัญชีรายชื่อท้องที่กัณดารที่กระทรวงการคลังกำหนดและใช้อยู่ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะมีประกาศกำหนดใหม่ ซึ่งต้องไม่เกินสามปี นับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาราชการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๔๔

เล่ม ๔๔ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ก็เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภท ตามงบประมาณรายจ่ายได้กำหนดให้การจ่ายเงินตามงบประมาณรายจ่ายในประเภทเงินสวัสดิการจากทางราชการต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ประกอบกับระเบียบเบ็ญกันดาร พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมและอัตราเบ็ญกันดารยังต่ำเกินไป สมควรปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมกับสภาวะการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้ขึ้น